

N:o 46.

Af herr **G. Jansson** i Krakerud, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändrade bestämmelser angående främmande kristna trosbekännares rätt till deltagande i beslut om kommunala angelägenheter.

Genom 1862 års kommunalförfattningar, 1863 års förordning om kyrkomöte och 1866 års riksdagsordning samt 1873 års dissenterlag har den förening af stat och kyrka, som förut egt rum, delvis upphört. De gränser, som sålunda uppdragits mellan världsliga och kyrkliga ärenden, äro dock, hvad våra kommunalförfattningar beträffar, temligen godtyckliga och för dissenters högst orättvisa. Dessa senare, ehuru i allo skattdragande lika med statskyrkans medlemmar, äro uteslutna från kyrkostämma och kyrkomöte. Att dissenters i rent kyrkliga frågor icke ega samma representationsrätt som statskyrkans medlemmar kan möjligen trots den lika skattebördan tills vidare försvaras; men att dissenters inom kommunen äro uteslutna från deltagande i öfverläggningar och beslut angående folkundervisningen samt skolans och kyrkans ekonomi torde deremot vara lika orimligt som att utesluta en bolagsman från motsvarande bolagsstämma eller en menniska från dispositionsrätten till sina egna egodelar. Om dissenters böra lemnas rätt att deltaga i öfverläggningar och beslut, som angå vissa ärenden vid kyrkostämma, eller om samma ärenden böra öfverflyttas från kyrkostämma till kommunalstyrelsen torde med allt skäl kunna öfverlemnas till Kongl. Maj:ts afgörande.

Med anledning häraf får jag vördsamt föreslå,
att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t i underdånighet
anhålla om utarbetande och framläggande för Riksdagen
af förslag till sådana ändringar i gällande kommunal-

författningar, att främmande kristna religionsbekännare och de, som till utträde ur svenska kyrkan sig anmält, måtte beredas rätt att i afgörande af frågor rörande folkundervisningen samt folkskolans och svenska kyrkans ekonomi i likhet med dessa kyrkans medlemmar deltaga.

Stockholm den 24 januari 1889.

G. Jansson.

N:o 47.

Af herr **N. Boström** i Bodbyn, *om ändrad lydelse af 21 kap. 1 § ärfdabalken.*

21 kap. 1 §. Ärfdabalken stadgar, »Dessa äro laga skäl, med hvilka man sig ifrån förmyndarskap ursäkta må: — — — — —
— — — — — om man redan tvenne förmyndarskap hafver, eller ett sådant, som annat ej tåla kan.»

Med sistnämnda stadganden följer svårighet att finna lämplig förmyndare och tillfälle att befria sig från ett mindre behagligt sådant, då tvenne förmyndarskap, oafsedt deras ringa beskaffenhet, utgöra giltigt skäl för befrielse från ett annat. Rättens pröfning om man redan tvenne förmyndarskap hafver, synes mig lika riktig som i ett sådant, som annat ej tåla kan.

Med anledning häraf får jag vördsamt föreslå, det 21 kap, 1 § ärfdabalken erhåller följande förändrade lydelse: